

[Villemoes.]

Erindring om, at det Fragtnævn, der dengang fandtes, virkede mindre heldigt, tværtimod. Jeg staar derfor heller ikke her for at bebrejde den højtærede Minister, at han den 2. September fik vedtaget et Lovforslag, hvorefter det Fragtnævn, der skulde ned sættes, vilde blive af nogenlunde lignende Støbning som det, der var. Men den højtærede Minister er altsaa nu i den ubehagelige Situation, at han paa Foranledning af Erhvervene maa komme med et nyt Lovforslag.

Jeg vil gerne, netop for ikke at hindre, at den højtærede Minister som sædvanligt kan faa sit Lovforslag vedtaget i Løbet af Timer, spørge, om den højtærede Minister maaske vil være saa elskværdig at oplyse, hvilke Erhverv den højtærede Minister har tænkt sig skulde med i dette Fragtnævn. Jeg ved ikke, om den højtærede Minister ønsker at svare mig, men det kunde maaske ellers være fristende at henstille, at vi atter kunde komme ind paa, at Fristerne for Lovforslags Behandling i højere Grad kunde blive overholdt, naar det ikke netop drejer sig om udprægede Hastelove, som det er nødvendigt at faa vedtaget aldeles omgaaende. Dette her kan i alle Tilfælde ikke siges at være nogen Hastelov i den Forstand, men mit Parti har i og for sig ikke noget Ønske om at faa nedsat et Udvalg, hvis den højtærede Minister kan fortælle os sine Intentioner — om det er Meningen, at selve Strukturen af Fragtnævnet skal ændres, eller det kun er Meningen, at Fragtnævnet skal have sagkyndig Bistand til sit Arbejde af forskellige Erhvervsrepræsentanter, der altsaa efter Lovforslaget skal være Medlemmer af Nævnet. Jeg tillader mig at spørge den højtærede Minister, om han er i Stand til og villig til her i Tinget at løfte lidt af Sløret over Hensigten med § 1, hvor der staar, at Ministeren

„bemyndiges til, i det Omfang Forholdene maatte gøre det ønskeligt, at udvide Antallet af Medlemmer i det ved Lov Nr. 287 af 2. September 1939 om ekstraordinære Foranstaltninger vedrørende Skibsfarten oprettede Fragtnævn saavel som Kredsen af de Erhvervsinteressenter, der kan repræsenteres“.

Jeg spørger om det, fordi det dog har nogen Interesse at vide, efter hvilke Linier den højtærede Minister paa dette Omraade agter at gaa frem. Vedtager vi Lovforslaget, hvad jeg mener, vi bør gøre, i Særdeleshed hvis den højtærede Minister vil give lidt Oplysninger, er det jo et fuldstændigt *carte blanche* til den højtærede Minister,

om dette Nævn skal være en stor Forsamling, eller det ikke skal være det. Jeg tillader mig saa stiltfærdigt som muligt at spørge om, hvor mange Medlemmer Ministeren vil supplere Udvalget med, og fra hvilke Hovederhverv og Kredse de tænkes taget.

Hendriksen: Den Lov vedrørende Skibsfarten, der blev behandlet i dette høje Ting sent om Aftenen den 2. September, var en Hastværkslov som saa meget andet, der gennemføres i denne Tid. Vi var flere, der advarede mod dette Hastværk, som forekom os unødigt; det gjorde det ærede Medlem, der nys forlod Talerstolen, og det gjorde jeg. Det viser sig da ogsaa, at Advarslerne var berettigede, idet den højtærede Minister allerede 2 Uger, efter at Loven traadte i Kraft, ser sig nødsaget til at forelægge Forslag om en Ændring i den.

Hvad selve den foreslaaede Ændring angaar, skal jeg ikke modsætte mig denne, men Sagen burde og kunde have været ordnet paa rette Maade, da det første Lovforslag om Sagen blev fremsat og behandlet i Rigsdagen den 2. September, hvis man havde givet den til almindelig Behandling af Lovforslaget fornødne Tid. Jeg kan i øvrigt særdeles vel forstaa, at ogsaa Befragterne og Repræsentanter for Erhvervene i det hele, der er interesserede i Fragtspørgsmaal og Tilførselsforhold, kan ønske at være medbestemmende inden for Fragtnævnet. Jeg kan heller ikke tro andet, end at man fra Skibsfartens Side i og for sig gerne vilde imødekomme et saadant Ønske, fordi Befragterne og de i Tilførslerne interesserede Erhverv, naar de selv faar Indseende med Fragtnævnets Dispositioner, kan naa til bedst mulig Klarhed over, at disse Dispositioner er rigtige og samfundsmæssigt set, i enhver Henseende forsvarlige, hvad der jo i øvrigt ikke er nogen Grund til at betvivle, og hvad man mig bekendt heller ikke fra nogen Side har betvivlet. Den Betænkkelighed, jeg har haft ved den foreslaaede Udvidelse — for jeg har været noget betænkkelig —, har udelukkende sin Aarsag i, at Fragtnævnet let vil blive en alt for stor Forsamling, saaledes at det vil komme til at virke for tungt og for usmidigt. Vi ved alle, at jo mindre en Forsamling er, des lettere og hurtigere kan man som Regel føre Forhandlingerne og naa til et Resultat, og jo større den Forsamling, der skal forhandle, er, des tungere virker den, og des vanskeligere er det navnlig i en Hurtighed at faa truffet de Beslutninger, der skal tages. Imidlertid er vi som nævnt fra vor